

3 BÖNDAGEN 1854 OTTESÅNG

<sida1> Ottesång på tredje böndagen 1854.

Text 1. Thessal. 4:3.

Detta är Guds vilje Eder Helgelse. I anledning af denna vår nu uplästa Heliga Text, skulle vi på denna stund betrakta: de christnas helgelse; Men vi måste först anmärka, att Apostelen paulus har skrivit dessa ord om helgelsen till sanna christna, således icke till hedningar eller mun christna. Skulle någon vilja påstå, att de oomvända behöfva också Helgelse, så skulle vi ingenting hafva deremot, om de oomvända <sida2> ville anamma helgelsen, det vill säga, om de skulle bättra sitt ogudaktiga lefverne, och börja på att lefva christeligt, och anständigt. <sida3> Men de vilja ingalunda bättra sitt lefverne emedan de höra till de 99, som ingen bättring behöfva. Somliga säga väl att människan behöfver göra bättring, men de vilja <sida4> icke göra någon alfvarlig bättring: de vilja icke öfvergifva sina gamla syndavanor, emedan de anse dem såsom lofliga, såsom fylleri, dryckenskap, otuckt, svordomar, högfärd, mm; sådant folk tåla icke talas om helgelse, ty de se sig vara nog helgade, genom dopet och Sakramenterna. Och om de någon gång besöka Herrans hus, så sker det mera för ro skull än för något behof, att <sida5> söka Uplysning och tröst. Hvarföre skulle också en sådan människa göra bättring, som har lefvat Gudfruktigt allt ifrån sin ungdom. ingalunda behöfver <sida6> En dygdig människa göra någon bättring. det är endast mördare, tjuvar och skälmar som behöfva bättr[a] sitt lefverne. Och emedan sådana icke funnits här på länge, så tyckes vara alldeles öfverflödigt och onödigt att tala om bättring för dem, som ingen bättring behöfva. Här finns ju platt ingen, som har lefvat Ogudaktigt. Om någon skulle hafva felat; så är det väl länge sedan förlåtet. Är det icke sannt, att de flesta lefva så ärligt, <sida7> dygdigt och Gudfruktigt att de ingen bättring behöfva? Alla äro döpta, alla äro ärliga och hederliga Medlemmar af Guds Församling; alla Undervisas i [c]hristendomen: alla hafva de en Gud och en Tro: detta kan ju vara tillräckligt för Saligheten. Alltså behöfver ingen göra någon bättre bättring än den som redan är gjord. Ingen behöfver grubbla liksom Luther grubblade, ingen behöfver tvifla om sin salighet, såsom Luther tviflade; ingen behöfver säga till andra: känn Herran; ty alla äro nu <sida8> lärde af Gudi: alla äro förmodligen beredde på en salig Hädanfärd. Dock få vi väl se huru beredda vi äro, att fara ifrån verlden. Mången intages af fruktan för döden, när döden står för dörren; mången som här i lifvet lefvat som en turk och hedning, känner sig i döds stunden vara beredd, att stiga in i fördömsen: den som mest har föraktadt christendomen blir Gudfruktig på döds bädden, men Samvetet anklagar och fördömer honom. han känner sig ingen frid hafva i sin <sida9> själ; han måste förkunna domen öfver sig sjelf och denna dom, läser ingen kunna ändra. Huru kommer det då till, att de flesta människor lefva i säkerhet medan de hafva hälsan, och när döden kommer, hafva ingen tröst, ingen Tro på en nådig och barmhärtig Gud, ingen försäkran om det eviga lifvet. Tänk nu på den tiden du arma syndaträl, när Du skall hädan fara, tänk på din salighet medan du ännu är i Nåda tiden, ty fastän Du ingen bättring behöfver, medan du <sida10> är frisk och sund, kan du dock behöfva bättring när döden kommer, och då är det för sent. Vi måste här tala till dem,

3 BÖNDAGEN 1854 OTTESÅNG

som ingen bättring behöfva, emedan de få som behöfva bättring anses för svärmare och skrymtare. Det finns ibland de 99, som ingen bättring behöfva, ett parti, som säga sig hafva Trona, och lefva dock efter sina egna lustar, ett annat parti, som bry sig icke om hvarken Gud eller Djefvulen, ett annat parti, som säga med munnen: vi äro <sid11> vist stora syndare, och hafva ingenting, att berömma oss af inför Gud. Men när det blir fråga om, hvilka synder en sådan syndabekännare har på sitt Samvete, så har ingen synd, som han kan bekänna, ingen synd, som han behöfver ångra, ingen orättvisa, som han behöfver försona: Med ett ord: En sådan syndares Samvete är rent, som Guld; ty fastän han är en stor syndare, kan han ändå icke få en enda synd, på sitt samvete, som skulle fördöma honom. <sid12> Hvad en väckt människa anser för en stor synd, det kan en sådan munsyndare icke anse för någon synd, till Ex. måttligt supande, grannlåt, högfärd, att ljuga till husbehof o.s.v. det kan en sådan munsyndare, icke anse för någon synd. — Huru kan han då göra bättring, när han icke vill erkänna annat för synd, än det han sjelf anser för synd, till Ex. mord, stöld och Mened. icke anser han svordom för synd, icke anser han <icke13> krögeri för synd; icke anser han måttligt supande för synd, icke anser han högfärd och grannlåt för synd, icke anser han smått snatteri för synd, icke anser han otuckt för synd, huru kan han då göra bättring, när ingen synd kommer på hans samvete. en sådan får vist göra bättring i Evigheten.

Se vi nemligen på människornas och verldens lefverne Nu för tiden, så kunna vi [icke] annat än falla i häpnad och förundran deröfver, att den lede själa fienden <sid14> har kunnat få en så stor magt öfver människorna; han kan göra med dem, som han vill. Han kan Upegga dem att slåss och slagta hvarandra, som kreatur. Han kan Upegga dem, att hata och förfölja de christna; han kan få dem att supa, att svärja och hora; med ett ord Djefvulen har nu fått en så stor magt öfver människoslägtet, att han kan få dem, att lefva som kreatur. Var det nu derföre <sid15> som människan var skapad? Var han skapad, att supa och svärja och slåss, var han skapad, att hora och stjäla [stjäla]; var han skapad, att lefva som ett kreatur? när de stora och mäktiga på jorden Utgjuta strömmar af Människoblod, så kan Man med skäl fråga: var människan skapad till en broder Mördare? Nej han var icke skapad till en Brodermördare, Men Djefvulen gjorde henne till Broder mördare. Den första människan som föddes på Jorden blef en Broder mördare: och så har <sid16> man nu hållit på med slagande och mördande andan ifrån Kains tid; det var icke nog dermed, att människorna slåss om brödbitarne och landstyckena och åkerlapparna, utan äfven om äran eller för hederns skull utgjutes strömmar af människoblod; och lika som Kain slog ihjäl sin broder Abel för det Abels offer var Gudi behagligt, så har också den, som var född efter köttet, alltid hatat den, som var född efter andan; Sålunda hafva <sid17> Profeterna, apostlarne och alla sanna christna blifvit hatade och förföljda för sin Tro på Gud och Frälsaren. Der har Djefvulen visat sin förfärliga magt, öfver otrons Barn, och ännu är han lika mächtig som förr; ännu visar den Eldröda Draken sina hvassa tänder, att [åt] hvar och en, som vågar antasta honom; Han visar tänderna åt hvar och en, som icke vill falla neder och tillbedja honom. Så usselt står det nu till med människoslägtet, och

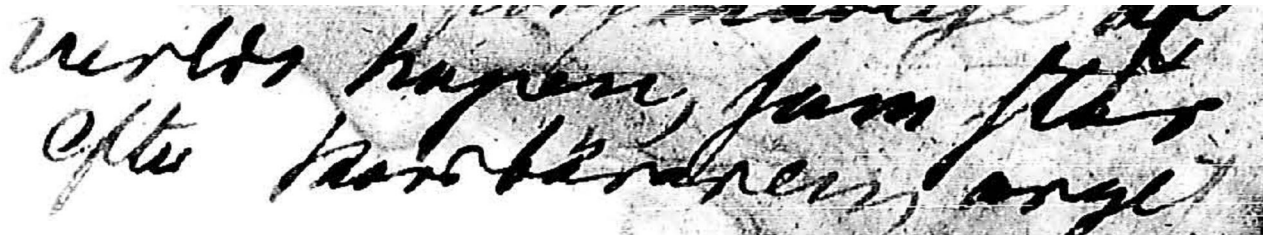
3 BÖNDAGEN 1854 OTTESÅNG

blir det icke snart någon bättring och <sida18> [<och> [upprepning](#)] omvändelse i världen, så blir det en förskräcklig viller valla, en förskräcklig blodsutgjutelse, fattigdom och hungers nöd. Den tid är förkommen, som finnes utmålad i Johannes Uppenbarelse, hvarest den store Siaren såg, huru förskräc[k]ligt, de sura drufvorna trampades i Guds vredes vinpress, och blodet gick ända till betslen på Hästarna. Så ser nu världen ut, när den betraktas i stort. Ser man världen i smått, till ex. uti en liten förs[a]mning, bestående af några tusende personer, så ser det icke mycket [b]ättre ut der heller. Fattigdom och Elände råder öfver allt. fylleri och slagsmål, äro icke så sällsynta. Högfärden vill vara <sida19> rådande ibland ungdomen, gerigheten och buksorgen ibland de äldre. Man sträfvar och arbetar för att lefva i Verlden, men föga eller intet göres för det kommande lifvet. den naturliga människan hafver en stor omsorg om detta lifvets uppehälle. Men om det som komma skall efter döden har han intet bekymmer: det må gå huru det vill med själen, men kroppen skall lefva. Och bäst det är, kommer döden och skär af lifstråden; Är nu för detta jordiska lifvet, som människan är skapad? Är hon skapad, endast för att tråla här i världen, och lefva här en kort tid ett usselt och oroligt lif? Nej för detta lifvet blott är hon icke skapad; men när den onde har fått så stor magt öfver kropp och <sida20> själ, så kan den naturliga Menniskan icke annat än gräfva i jorden, både med tankar, ord och gerningar; hon kan icke höja sina tankar till någonting högre; hon kan icke böja sitt hjerta till Gud. Hon måste tänka och tala om oxar, kor, kalfvar och svin. Ty der hennes skatt är, der är också hennes hjerta. När hör man den naturliga människan tala om annat än denna världen, och de ting, som i världen äro. När hör man henne tala om helgelsen, som Paulus fordrar i dagens Text. Skulle den naturliga människan börja på att tala om Helgelsen, så <sida21> skulle hon äfven måste tala om bättringen, om syndaångern, om Tron, om kärleken, och andra andeliga ting.

Nu sen I huru det står till med människan, [<En> [överstrykt ord](#)] som genom Djefvulens list, har blifvit det uslaste kreatur på jorden. Andra kreatur sukka öfver sitt betryck, när de lägga sig, de sukka öfver sin Tyrann människan, och längta efter Guds Barnas Herrliga Uppenbarelse, men den naturliga människan sukkar icke öfver sin usla belägenhet, hvarken När hon nederlägger sig eller Upstår. Och om Någon sukkar öfver sin usselhet, och öfver sitt Elände, så låter detta suk<sida22>kande så förargligt i ver[l]ds hopens öron, att d[e] börja tacka Gud, att d[e] icke äro så föraktade s[o]m denna publikanen. huru länge viljen I nu lefva uti sorglöshet och obotfärdighet? Huru länge viljen I förakta Guds Godhets och långmodighets rikedom, som kallar Eder till bättring? finns här någon christen själ, som sukkar öfver sin tröghet, och öfver sin ljumhet, öfver sin brist på andeligt lif; finns här någon, som kämpar och sträfvar för någonting högre och varaktigare, än detta jordiska lifvet; finns <sida23> här någon, som sukkar och längtar efter Guds Barnas Herrliga Uppenbarelse, hon må veta, att det icke är någon lätt sak att blifva salig. Frälsaren har sjelf sagt: genom mycken bedröfvelse måste människan ingå i lifvet; icke allenast det inre korset, måste hon bära i sitt bröst, som består i allehanda anfäktningar och frestelser, otro, förtviflan, ångest, bedröfvelse, ångslan, äfven så i en beständig kamp och

3 BÖNDAGEN 1854 OTTESÅNG

strid med Djefvulen; Men äfven det yttre och synliga korset, måste hon bära, som består i hat och försmädelse af verlds hopen, som står efter korsbärarens orget[?] [=korsbäraren argt?]

<sida24> Verlds hopen, den otrogna hopen hyser ett andeligt hat i sitt hjerta till all lefvande christendom: verlds hopen åtnöjer sig icke med att baktala, gäcka och försmäda dem, som bära korset; utan verlds hopen vill komma åt skinnet, liksom djefvulen sade åt Herran: skinn för skinn: så går verldens hat ut på, att dräpa kroppen, när de icke kunna skada Själen. Allt detta måste en christen bereda sig på att taga emot af verlden. Ty de christ<sida25>na hafva i alla tider varit föraktade och hatade af verlden, och ju längre det lider emot verldens afton, desto argare blir verldshopen att förfölja de få sanna christna, som finnas. Ehuru de christnas blod ropar hämd från Himmelen öfver Brodermördaren, ända ifrån den oskyldige Abels blod in till Malachia Barachiaë sons; skola dock de få själar, som nu försmägta i fängelse och lands flyckt för sin Tro, och för sin Religion, de skola med Guds hjelp skåda bättre tider, så hoppas vi, sedan nu djefvulen fått rasa ut, sedan han fått släcka sin blodtörst i krig och <sida26> pest och hungers nöd, skall han blifva bunden, med mörksens kedjor, och kastas ner ifrån Himmelen på jorden, ifrån det andeliga till det ver[l]dliga regementet, så som också tidens tecken nu redan visa, att han nu kastat sig öfver det verldsliga Regementet, och när han sålunda blifvit kastad på jorden, hafver han stor vrede vetande sig icke lång tid hafva. Alla själar i nådens himmel, blifva derigenom befriade ifrån förföljelse; Det <sida27> hafve [vi?] sett med egna ögon att när den onde anden går ut ifrån menniskan så går han in svina jorden; När han kastas ut ifrån himmelen, eller ifrån det andeliga regementet, så kastar han sig öfver det verld[s]liga regementet, och der grasserar han alldeles förfärligt. När den oroliga Tidsandan hade satt ihop, konungar och kejsare på jorden fick Luther och Christna vara i frid. De mäktiga på [jorden] hafva icke tid, att tänka på den lilla hopen som tillbeder den korsfäste När de kriga inbördes. finns det här någon, som väntar efter Israels Tröst; finns det här någon som en <sida28> bedröfvad och förkrossad anda hafver, han vände sig nu till Herran med en hjertelig sukk och bön, att han måtte snart förlossa sina trogna ifrån detta jordiska eländä [elände], och förflytta dem till den Eviga glädjen, hvarest den store korssdragaren och den törne krönte konungen, skall aftorka deras tårar, och gifva dem lifsens krona.

—

Original / FKHS Kollerska samlingen Nr 50 / Nationalarkivet, Helsingfors /